

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ
Απόσπασμα από άρθρο του Πέτρου Μαρτινίδη

[ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ](#)

Ως σκυλοκέφαλος Άνουβις, ως ψυχοπομπός Ερμής ή ως Χάρων πορθμέας του Άδη, ο θάνατος στην αρχαία μυθολογία τείνει να εμφανίζεται με μορφή εύρωστου θεού, ενίοτε φτερωτού (απ' όπου και ο αρχάγγελος Μιχαήλ γίνεται άγγελος θανάτου, αφού αυτός διώχνει τους Πρωτόπλαστους από τον Παράδεισο). Άλλοτε ως νεαρός με σπαθί, άλλοτε ως γέρος με διπλό σφυρί και πάντα ως γιος του ερέβους και της νύχτας, ο Χάρων πληρωνόταν με τον οβολό για να περάσει τις ψυχές στον ποταμό Αχέροντα.

Μόλις στα τέλη του Μεσαίωνα, μετά και την επιδημία πανούκλας που εξολόθρευσε τον μισό ευρωπαϊκό πληθυσμό στα μέσα του 14^{ου} αι., σε αγάλματα καθεδρικών και σε πίνακες ο Χάρος αποκτά μορφή γυμνού σκελετού που κρατά τεράστιο δρεπάνι (μια κόσα), ενώ ακόμη μεταγενέστερη είναι η ένδυσή του με ράσο καλόγερου και κουκούλα.

Στο τρίπτυχο του Πλοίου των τρελών, ο Ιερώνυμος Μπος τον εικονίζει σαν λευκοντυμένο σκελετό που τρυπώνει σε δωμάτιο ετοιμοθάνατου· στην Καπέλα Σιστίνα, ο Μιχαήλ Άγγελος τον εικονίζει ως μαυριδερό δαίμονα με μυτερά αυτιά, να διώχνει τις ψυχές στην άλλη όχθη του Αχέροντα κραδαινώντας το κουπί της βάρκας του· ενώ πάλι ως σκελετό, μα με γκριζόμαυρο ράσο, τον εικονίζει ο Μπρέγκελ ο πρεσβύτερος στον πίνακα *Ο θρίαμβος του θανάτου*.

Πολύ αργότερα, λατινόφωνοι ζωγράφοι ντύνουν με γυναικεία ρούχα τον Χάρο-σκελετό, αφού στις γλώσσες τους ο θάνατος είναι θηλυκού γένους (la morte, la muerte, la mort).

Πηγή: <https://athensreviewofbooks.com/arxeio/teyxos84/3167-o-xaros-os-filosofos>

Αρκάς, *Τα μαύρα*, εκδ. Γράμματα

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΘΕΟΔΩΡΑ ΓΛΑΡΑΚΗ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΘΕΟΔΩΡΑ ΓΛΑΡΑΚΗ